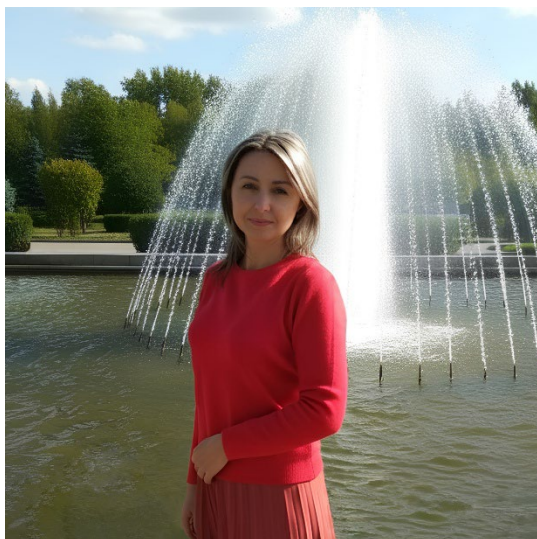

Історія Наталії Бабанської – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, номінація «Серце, що дарує родину»

Наталія Леонідівна Бабанська народилася 9 лютого 1978 року в селищі Удачне Красноармійського (нині Покровського) району Донецької області. Тут вона провела своє дитинство, навчалася й робила перші кроки у доросле життя. Рідна земля виховала в ній чуйність, працьовитість і відповідальність – якості, що залишаються її життєвим фундаментом. Ще з підліткового віку Наталія мріяла створити власну велику сім'ю, сповнену дитячого сміху. Та доля розпорядилася так, що стати мамою рідних дітей їй не довелося. Проте ця життєва обставина

не зламала її віри у власну мрію.

«У моєму серці завжди було місце для дітей», – зізнається Наталія. Саме це бажання й підказало їй разом із чоловіком Павлом наважитися на сміливий крок – подарувати родинне тепло тим, хто його найбільше потребував.

Так, у січні 2024 року вони взяли під опіку трьох дітей з однієї сім'ї: веселу Наталію, допитливого Дмитра та життєрадісну Олександрю. «Справжня родина народжується з любові, а з документів», – каже Наталія Бабанська.

З того часу їхнє подружнє життя набуло нового сенсу. «З появою дітей наш дім наповнився радістю. Ми отримали шанс жити повноцінно й по-справжньому щасливо», – говорить Наталія. Малеча стала для неї найбільшим подарунком долі, а вона сама люблячою мамою, яка завжди поруч: підтримує, вислухає та порадіє їхнім перемогам. Окрім цього, Наталія Леонідівна з особливою увагою ставиться до потреб дітей: піклується про здоров'я, допомагає в навчанні, залучає репетиторів тощо.

З початком активних бойових дій на території Удаченської громади, родина була вимушена залишити Донеччину й переїхати на Львівщину. Там довелося починати життя «з чистого аркуша»: нове житло, нові умови, нові виклики. Та найбільшою цінністю, яку вдалося зберегти, стали діти – саме вони додають батькам сил і надихають рухатися вперед попри будь-які труднощі.

Родина багато часу проводить разом: подорожує, організовує походи в гори, відвідує басейн. Особливою традицією стало приготування смаколиків усією сім'єю – на кухні завжди лунає сміх, пахне свіжою випічкою та витає радість від спільної праці.

У цій родині панує справжня атмосфера гармонії, взаємоповаги та довіри. Кожен, хто переступає поріг їхнього дому, одразу помічає сяючі від щастя дитячі очі та відчуває тепло й турботу, які огортають усе навкруги. Тут живе сім'я, створена серцем, де кожен почувається важливим і потрібним.

Попри велику завантаженість, пані Наталія знаходить час і для волонтерської діяльності. Вона власноруч плете маскувальні сітки для наших захисників і захисниць, підтримуючи тих, хто щодня ризикує життям на фронті.

Для неї це не просто справа, а покликання, що вимагає невичерпного терпіння та безмежної самовідданості. У кожному вузлику вона залишає частинку своєї душі й віру в Перемогу, адже серед воїнів – син її чоловіка. «Він для мене відрада серця, моя зірочка, так само, як і прийомні діти», – каже Наталія. Тому кожна сплетена нею сітка – це не лише надійний захист, а й символ турботи, вдячності та материнського благословення.

Наталія Леонідівна не забуває і про самовдосконалення: бере участь у різноманітних тренінгах, є активною учасницею громадських ініціатив, відвідує зустрічі для батьків, уважно прислухається до порад фахівців.

Її історія – це приклад відданості, людяності та жіночої сили. Вона довела, що навіть у найважчі часи можна створити дім, сповнений любові, затишку й віри у світле майбутнє.